

поутрѣби одаж-тж, прикры трапезж-тж съ вълненъ мѣсалъ, сложи хлѣбъ, сухж рыбж и прѣсно сырени.

— Ей, брате Радоване! дай стлѣбж, каза гласъ отъ провалж-тж, подъ извор-атъ.

— Е, врѣме ꙗ врѣме! не мож да вы дочякамъ, мысляхъ че нѣма вече да ся върнете, отговори старец-атъ, и имъ исправи дѣскж съ набиты грѣды, и ѡж упрѣ долу до камѣно стжпало.

— Не бой ся, Царкыньо! дрѣжж ся добрѣ за мене.

И съ тия думы ѡдинъ ѡкъ, ѡдъръ мжжъ, ни младъ ни старъ, съ чериж кждравж косж, кои-то ся развѣваше по плѣщи-тѣ му врѣзъ болярско-то му облѣкло, искачи ся изъ провалж-тж по стлѣбж-тж. На ржцѣ-тѣ му бѣше Райна съ вѣнчално-то си облѣкло.

Подирѣ му искачихж ся изъ провалж-тж още двама души съ черны расы подъ кои-то стрѣчахж саби и буздованты.

— Ето тука, наша свѣтла Царкыньо, ты си скрѣта отъ враговы-тѣ си, каза непознаты-атъ челякъ, и сложи Райнж на одъръ посланъ съ меко халище.